

[Svend Andersen (Rosk. a.)]

dighed kun har forsøgt at udskyde landets problemer med det resultat, at problemerne nu har vokset sig så tårnhøje, at de næsten ikke er til at overskue.

Hvis denne kaospolitik fortsætter i 2 år endnu, ja, så vil det blive svært selv for fremskridtspartiet at rydde op i dette fallitbo, som socialdemokratiet til den tid vil efterlade sig. Men vi vil da også til den tid være beredte til at påtage os opgaven, selv om den vil indebære meget store prøvelser for det danske samfund. Det er skandaløst forargeligt, at den socialdemokratiske regering helt ubekymret bare skøjter hen over problemerne og tilsyneladende kun tænker på at sikre sig selv kortsigtede valgsejre i stedet for på saglig og ærlig vis at gøre noget ved de problemer, som landet befinder sig i.

Alene underskuddet på statsbudgettet i det finanslovsforslag, vi her behandler, svarer til et underskud pr. gennemsnitsfamilie på omkring 26.000 kr. Vi har noteret os, at Nationalbankdirektøren ikke mener, at dette underskud bør finansieres ved trykning af flere pengesedler, men skal indkasseres enten ved højere skatter og besparelser eller ved optagelse af indenlandske statslån. Deri er vi enige med ham. Vi mener, at der på ingen måde kan være tale om at finansiere dette underskud på førstnævnte måde, hvis vi skal undgå, at det økonomiske sammenbrud indtræffer allerede i kalenderåret 1978.

Men hvad, alle disse ord er vel som sædvanlig spildte. Jeg har vel efterhånden 15 eller 20 gange fortalt denne regering, hvad den skulle gøre, og hvad den ikke skulle gøre, og jeg har vel et lignende antal gange bedt denne regering om at gå af, men desværre har den altså indtil nu ikke rigtig villet lytte til mig. Den sidder altså stadig, og den fortsætter med at gøre Danmark fattigere og fattigere.

Der er nok heller ikke stor udsigt til, at den vil rette sig efter mig, hvis jeg nu én gang til prøvede på at gennemgå de ting, som skulle til for at bringe orden i landets økonomi, ligesom der heller ikke er udsigt til, at den ville gå af, hvis jeg skulle bede den om det. Jeg skal derfor indskrænke mig til stilfærdigt at henvise til bl. a. vort forslag til folketingsbeslutning nr. B 61 fra august i år og de ændringsforslag, som vi fremsatte til sidste års finanslovsforslag i marts i år. Og så skal jeg herudover ganske stille gøre op-

mærksom på, at vi stadig væk mener, at det ville være til gavn for landet, hvis denne regering indgav sin afskedsbegæring – helst allerede inden frokostpausen i dag.

De senere dage har man drøftet devalueringer, og jeg vil da gerne sige, at i det spørgsmål er fremskridtspartiet helt enig med socialdemokratiet – vel at mærke før vi hver gang devaluerer. Efter devalueringerne er vi selvfølgelig ikke enige med socialdemokratiet. Vi synes også, det er en dårlig idé at devaluere lige nu, så hvis socialdemokratiet ønsker politisk opbakning, så er der altså endelig et emne, hvor socialdemokratiet og fremskridtspartiet – i hvert fald som sagt før devalueringerne – er fuldstændig enige.

En række eksempler, som man har set i dagspressen fra bl. a. vismændene i de senere dage, hviler jo på den hypotese, at der ikke sker nogen lønglidning som følge af en eventuel devaluering. Med andre ord: det, man ønsker at bruge en devaluering til, er simpelt hen en lønedsættelse. Hvorfor siger man det så ikke? Hvorfor ikke rent ud sige: »En devaluering skal, for at den virker, ganske enkelt indebære en lønedsættelse?« I stedet for prøver man ligesom at give det udseende af, at en devaluering skulle være det store dyr i åbenbaringen, det, der kunne løse vores problemer. Det gør en devaluering ikke, for det kan ikke undgås, at den medfører lønglidning, og dermed fører den ene devaluering lige over i den anden devaluering.

Det har været rart at se, at økonomiministeren som sædvanlig tager afstand fra det, men vi undgår vel nok ikke en ny devaluering. Vi plejer efterhånden at få en hver 5. måned, og det skulle jo så betyde, at vi fik en ny devaluering den sidste weekend i januar måned. Som sagt, vi vil også til den tid sige, at det er en dårlig idé at devaluere. I stedet for skulle man hellere prøve på at føre en mere betalingsbalancerigtig politik.

Ser man så på, hvordan regeringens politik påvirker lønmodtagernes realløn, ja, så vil man kunne se, at det økonomiske sekretariat skønner, at stigningen i forbrugerprisindeksen i det kommende år vil andrage 10 pct. Til sammenligning tjener, at man skønner, at timefortjenesten for LO-arbejderne kun vil stige 8-9 pct., og herfra skal man jo fradrage den del af lønstigningen, der går til indkomstskat. Med andre ord, lønmodtagerne vil under ét få en ret så væsentlig realløns-